

Chương 40

Có đúng như thế không? - Giáo chủ Thị thần kinh ngạc hỏi lại, hết quay sang Vittoria lại đến Olivetti.

- Thưa cha, - Olivetti trấn an, - Con phải thừa nhận rằng chúng ta đang có một bằng chứng. Một camera giám sát đang truyền về hình ảnh của nó, nhưng khi cô Vetra nói về sức mạnh của vật này thì con không thể...

- Khoan đã nào, - Giáo chủ Thị thần nói - Ông có thể nhìn thấy thứ đó à?

- Vâng, thưa cha. Trên camera không dây số 86.

- Thế tại sao không thu hồi vật đó? - Giáo chủ Thị thần có vẻ giận dữ.

- Rất khó, thưa cha. - Trong tư thế đứng nghiêm, Olivetti giải thích tình hình.

Giáo chủ Thị thần lắng nghe và Vittoria nhận thấy vị thầy tu này mỗi lúc một thêm lo lắng.

- Ông có chắc (hẳn là camera đó vẫn còn ở trong thành Vatican hay không? Biết đâu có kẻ đã đem chiếc camera đó ra ngoài và truyền hình ảnh từ nơi khác về thì sao.

- Không thể nào, Olivetti nói - Các bức tường ngoài của chúng ta được trang bị hàng rào điện tử để bảo vệ hệ thống viễn thông ở bên trong. Tín hiệu này chỉ có thể được truyền đi từ bên trong toà thánh, nếu không chúng ta không thể nhận được tín hiệu!

- Và theo phán đoán của ta thì các ông đang huy động toàn bộ lực lượng để tìm kiếm chiếc camera mất tích đó? - Giáo chủ Thị thần hỏi.

Olivetti lắc đầu:

- Không, thưa cha. Phải mất hàng trăm giờ đồng hồ tìm kiếm mới có thể xác định được vị trí của nó. Lúc này thì chúng con còn phải quan tâm đến một số vấn đề an ninh khác, và theo lời của cô Vetra đây thì giọt chất đó rất nhỏ, nó không thể nào gây ra vụ nổ lớn như cô ấy nói được ạ.

Vittoria không thể kiên nhẫn thêm được nữa:

- Giọt chất đó đủ sức san phẳng toàn bộ thành Vatican đấy! Ông không hiểu những gì tôi nói hay sao?

- Thưa cô, - Olivetti nói, giọng đanh như thép. - Tôi rất hiểu biết về chất nổ.

- Kiến thức của ông đã lỗi thời rồi, - cô phản bác lại không kém phần cứng rắn. - Tôi biết là bộ quần áo này của tôi khiến ông cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng xin nói để ông biết, tôi là một nhà vật lý học cao cấp chuyên nghiên cứu về lượng tử ở một viện nghiên cứu tiếng tăm nhất thế giới. Chính bản thân tôi là người đã thiết kế cái bẫy phản vật chất để giữ cho mẫu vật đó không san phẳng tất cả mọi thứ ngay bây giờ. Và tôi cũng xin báo trước với ông là phải tìm chiếc hộp trong vòng 6 tiếng nữa, nếu không thì những người lính gác của ông sẽ chẳng còn gì để bảo vệ trong thế kỷ sau, trừ một cái hồ toang hoác trên mặt đất.

Olivetti lao tới bên Giáo chủ Thị thần, cặp mắt vô hồn của ông ta bùng bùng giận dữ.

- Thưa cha, lương tâm của con không cho phép chuyện này đi xa hơn nữa. Những kẻ quấy rối này đang làm lãng phí thời gian quý báu của cha. Hội Illuminati ư? Một giọt chất mà huỷ diệt được tất cả chúng ta hay sao?

- Đủ rồi, - Giáo chủ Thị thần tuyên bố. Dù cho Thị thần của Giáo hoàng chỉ nói rất khẽ, nhưng âm thanh ấy như vang vọng khắp căn phòng. sau đó chỉ còn sự im lặng. Ngài nói tiếp bằng một giọng như đang thì thầm:

- Dù có nguy hiểm hay không, dù có phải là hội Illuminati hay không, dù vật đó là gì đi chăng nữa thì cũng không nên để nó ở trong thành Vatican... nhất là lại vào đúng thời điểm diễn ra Mật nghị Hồng y. Ta yêu cầu các ông phải tìm cho ra và mang nó đi. Hãy tổ chức tìm kiếm ngay lập tức.

Olivetti vẫn khẳng khái:

- Thưa cha, nếu như có sử dụng tất cả lực lượng tìm kiếm trong khu vực thì cũng phải mất vài ngày mới am được chiếc camera đó. Sau khi nói chuyện với cô Vetra, con đã yêu cầu một lính gác Thụy Sĩ kiểm tra lại thông tin về các loại tên lửa đạn đạo, nhưng chẳng hề thấy bất kỳ thông tin nào về phản vật chất. Chưa có trang web nào đề cập đến nó. Chưa hề.

- A con lừa vênh váo, Vittoria nghĩ thầm. Tên lửa đạn đạo? Ông tìm trong từ điển bách khoa toàn thư chứ gì? Phải tìm ở vắn A chứ?

Olivetti vẫn tiếp tục nói thao thao:

- Thưa cha, nếu cha nghĩ rằng chúng con nên tìm kiếm bằng mắt trần toàn bộ khu vực Vatican thì con kịch liệt phản đối.

- Ông chỉ huy. - Giọng nói của Giáo chủ Thị thần như sôi lên:

- Xin nhắc cho ông nhớ, nói chuyện với ta tức là nói chuyện với ngôi vị Giáo hoàng. Ta nhận thấy rằng ông không hề tỏ ra phục tùng bề trên của mình - tuy nhiên, theo luật thánh, ta là người chịu trách nhiệm ở đây. Nếu ta không nhầm thì toàn bộ Hồng y đoàn đang an toàn trong nhà nguyện Sistine, và từ giờ cho đến khi Mật nghị Hồng y kết thúc thì công việc của ông chẳng có gì là bận rộn cả. Ta không hiểu tại sao ông lại lưỡng lự không muốn tìm kiếm thiết bị đó. Nếu ta không nhầm thì ông đang cố tình đặt Mật nghị Hồng y vào vòng nguy hiểm.

Olivetti tỏ vẻ khinh bỉ:

- Cha lại nói thế hay sao! Tôi đã phục vụ Giáo hoàng của ngài suốt 12 năm! Và cả đời Giáo hoàng trước đó 14 năm! Kể từ năm 1438, đội lính gác Thụy Sĩ đã từng...!

Chiếc máy bộ đàm bên hông Olivetti ré lên, ngắt lời ông ta.

- Thưa Tổng tư lệnh?

Olivetti bật nắp và ấn nút:

- Tôi đang bận, có chuyện gì!

- Xin lỗi, - một người lính gác Thụy Sĩ nói - Sĩ quan thông tin báo cáo. Báo cáo Tổng Tư lệnh, chúng ta vừa bị đe dọa đánh bom.

Olivetti chẳng hề quan tâm.

- Vậy các anh tự giải quyết đi! Tiến hành rà soát như thường lệ rồi báo cáo lên cho tôi.

- Chúng tôi đã tiến hành rồi, thưa chỉ huy, nhưng kẻ gọi điện đến... - Người lính ngừng lại. - Tôi sẽ không gọi cho chỉ huy thế này nếu hấn ta không đề cập đến thứ mà chỉ huy đã lệnh cho chúng tôi tìm kiếm. Phản vật chất.

Mọi người trong phòng kinh ngạc nhìn nhau.

- Hấn ta nói gì? - Olivetti lắp bắp.

- Phản vật chất, thưa chỉ huy. Trong khi rà soát tìm bom thì chúng tôi cũng tiện thể tìm luôn thứ mà hấn đe dọa. - Thông tin về phản vật chất thì... thành thật mà nói là rất đáng lo ngại.

- Sao nãy anh bảo rằng trong những hướng dẫn về đạn đạo không nhắc gì đến phản vật chất?

- Tôi tìm thấy thông tin trên mạng.

Alleluia(1), Vittoria trầm nghĩ.

- Vật chất đó dường như có sức nổ khá lớn, - người lính ấy nói tiếp - Khó có thể tin được rằng những thông tin này là chính xác. Nhưng theo tài liệu tôi vừa đọc thì phản vật chất có sức công phá gấp 100 lần so với đầu đạn hạt nhân.

Olivetti sụp xuống. Ý như một ngọn núi bỗng dưng đổ sập xuống. Cảm giác đặc thảng trong lòng Vittoria nhanh chóng bị xoá sạch bởi vẻ mặt kinh hãi của Giáo chủ Thị thần.

- Đã xác định được kẻ nào gọi đến chưa? - Olivetti lắp bắp.

- Vô vọng. Điện thoại di động, sóng khoá mã. Đường dây liên lạc từ vệ tinh đang rối loạn nên chúng ta đã bị mất tín hiệu phân vùng tam giác. Tần sóng IF cho thấy hấn ta đang ở đâu đó trong thành Rome, nhưng không có cách nào tìm được hấn.

- Hấn có yêu cầu gì không? - Olivetti khẽ hỏi.

- Không, thưa chỉ huy. Hấn chỉ cảnh báo rằng có phản vật chất đặt trong khu vực toà thánh. Hấn rất ngạc nhiên khi thấy tôi chưa biết gì. Hấn hỏi tôi đã nhìn thấy phản vật chất chưa. Vì ban nãy chỉ huy có hỏi tôi về phản vật chất nên tôi quyết định gọi ngài để xin ý kiến.

- Anh làm thế là đúng, - Olivetti nói - Tôi sẽ xuống đó trong vòng một phút nữa. Báo cho tôi ngay nếu hấn gọi tới.

Người trong máy bộ đàm thoáng ngập ngừng:

- Kẻ gọi đến vẫn đang giữ máy, thưa chỉ huy.

Olivetti trông như bị điện giật:

- Hấn vẫn đang giữ máy?

- Vâng. Trong vòng 10 phút vừa qua chúng tôi đã cố gắng lần theo dấu vết của hấn, nhưng chỉ càng rối thêm. Hấn biết chúng ta không thể tìm được hấn nên khẳng khẳng đòi nói chuyện với Giáo chủ Thị thần. Hấn nhất định không chịu gác máy.

- Nói máy cho hấn đi, - Giáo chủ Thị thần ra lệnh. - Ngay lập tức!

Olivetti thương lượng.

- Thưa cha, đừng làm thế. Việc này nên để cho một người lính gác Thụy Sĩ được đào tạo bài bản xử lý thì tốt hơn ạ.

- Ngay lập tức!

Olivetti đành tuân lệnh.

Một lát sau, điện thoại trên bàn Giáo chủ Thị thần Ventresca đổ chuông. Giáo chủ Thị thần nhấn nút bật loa ngoài.

- Nhân danh Chúa, anh là ai?

Chú thích:

(1) Alleluia: Lạy Chúa cứu thế - Messiah (Bài hát ca ngợi Chúa).